

OLGA VAN DER MEER

**Ze noemden haar
Charlie**

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Een enkele reis Utrecht, graag.’ Charlotte Berger sprak deze woorden vrolijk en onbezorgd uit, er was onmiskenbaar een verlangende klank in haar stem hoorbaar.

De lokettist, die dankzij zijn inzet voor het verenigingsleven bijna iedereen in dit kleine dorp kende, keek haar over zijn halve brilletje heen aan.

‘Zo, dus het is eindelijk zover dat je ons gaat verlaten?’ vroeg hij vaderlijk.

Charlotte, gewoonlijk Lotje genoemd, knikte. ‘Mijn kamer en mijn baan wachten al vol ongeduld op me: ik ga eindelijk het echte leven ontdekken.’

‘Pas maar op, je zult gauw genoeg merken dat het leven in een stad heel anders is dan in ons dorp. Enfin, voor jonge mensen is dat natuurlijk een uitdaging.’

Uiterst zorgvuldig telde de man het wisselgeld uit en na nog een paar laatste waarschuwingen kon Charlotte eindelijk doorlopen, het

perron op. Ze grinnikte zacht in zichzelf. Met de grootste moeite had ze haar ouders ervan weten te overtuigen dat ze haar niet hoefden weg te brengen, juist om dit soort goedbedoelde opmerkingen te voorkomen en nu kreeg ze ze alsnog te horen. Maar goed, nog even en dan zat ze in de trein, dan was het gezapige leventje in deze negorij voorgoed afgelopen. Natuurlijk was het een hele verandering, maar wel een waar ze vol verlangen naar uitkeek.

De rit naar Utrecht duurde bijna twee uur, maar Charlotte verveelde zich geen seconde. Haar hersens vertoefden allang in haar toekomstige kamer, waar ze zich aan de hand van Nina's beschrijvingen een voorstelling van probeerde te maken. Nina was haar twee jaar oudere nicht. In een paar maanden tijd was ze verliefd, verloofd en halsoverkop getrouwd, waarna ze met haar kersverse echtgenoot afreisde naar zijn geboorteland Canada. De hele familie Berger stond op haar kop door deze impulsieve daad, maar voor Charlotte was het dé kans om zich eindelijk, op haar eenentwintigste, los te maken van haar ouderlijk huis. Zonder veel problemen kon ze Nina's baan plus haar kamer overnemen en zelfs Charlot-

tes moeder moest toegeven dat ze gek zou zijn als ze deze mogelijkheid liet lopen, al zou ze haar jongste dochter veel liever in de buurt houden.

Charlotte haalde Nina's laatste brief uit haar handtas. Ze had haar nicht de laatste maanden amper gezien, maar omdat ze min of meer haar leven overnam, was er wel een intensieve briefwisseling ontstaan. Dankzij Nina's uitgebreide informatie wist Charlotte al zo ongeveer met welke mensen ze te maken zou krijgen en waaruit haar werkzaamheden voornamelijk zouden bestaan.

'Je zult beslist niet eenzaam zijn,' schreef Nina in haar mooie, puntige handschrift. 'De bewoners van het huis, met jou erbij acht in totaal, hebben onderling een goede band en trekken veel met elkaar op. Te veel soms, eerlijk gezegd. Iemand die zich graag in zichzelf terugtrekt, zou zich er niet thuis voelen, maar daar ben ik bij jou niet bang voor. Het lijkt me juist heel goed voor je, nu heb je meteen aansluiting bij een groep mensen.'

Charlotte wist dat Nina gelijk had. Ze was niet bepaald mensenschuw, maar wel verlegen. Het kostte haar moeite om mensen onbevangen tegemoet te treden en vriendschappen

te sluiten. Dat was tevens een van de redenen dat ze niet eerder het ouderlijk huis had verlaten. De moed ontbrak haar en dat werd nog versterkt door haar moeder, die regelmatig zei dat Lotje met haar verlegen aard thuis toch het beste af was. Het verlangen om uit te vliegen en een zelfstandig leven op te bouwen was wel degelijk aanwezig, alleen deed ze er niets mee. Nina's haastige huwelijk leek dan ook een geschenk uit de hemel; in een klap kreeg Charlotte alles aangeboden en ze hoefde er geen enkele moeite voor te doen.

‘Het werk zal je geen moeite kosten,’ schreef Nina verder. ‘Telefoniste-receptioniste op een reclamebureau klinkt niet slecht, maar eigenlijk ben je meer een manusje-van-alles. Koffie serveren, brieven faxen, kopieerwerk, alles hoort erbij. Ik bedoel dit overigens niet negatief, ik heb daar drie jaar met veel plezier gewerkt. Afwisselende werkzaamheden, leuke mensen om me heen en een prima sfeer, wat wil een mens nog meer? Als ik John niet tegen was gekomen, zou ik er nog jaren gebleven zijn.’

Charlottes ogen vlogen over de regels, hoewel ze de brief al zo vaak had gelezen dat ze de tekst wel kon dromen.

O, wat verlangde ze ernaar om daar te werken en zelfstandig te wonen. Eindelijk onder het juk van haar lieve, maar zeer dominante moeder vandaan. Deze stap had ze al veel eerder moeten zetten, ze had er echter nooit de ruimte voor gekregen.

Moeder waakte er met argusogen voor dat haar jongste kuiken het nest niet uit zou vliegen. Lotje kon beter thuisblijven, veel gezelliger voor haar dan alleen wegwijnen op een kamer. Lotje deed zoveel goed werk als vrijwilliger op de scholen en het dorpsgebouw; het was zo fijn dat Lotje thuis een handje meehielp, nu moeder wat ouder werd. Dit soort zinnen kreeg Charlotte regelmatig te horen, zowel rechtstreeks tegen haar gericht als zijdelings tegen anderen. Het ontnam haar iedere keer de moed om iets te ondernemen, en zo was ze als vanzelfsprekend blijven hangen in het dorp en in het ouderlijk huis.

Tot aan het plotselinge bezoek van Nina, nu vier weken geleden, die doodleuk kwam vertellen dat ze haar kamer en haar baan over kon nemen. Charlotte lachte zacht voor zich uit bij de herinnering aan de kalme manier waarop Nina moeders bezwaren uit de weg had geruimd, zodat deze zelfs op een gegeven

moment uit zichzelf had gezegd dat ze het be-slist moest doen.

‘U bent er bijna, mevrouw, het volgende station moet u eruit,’ waarschuwde een oplet-tende conducteur.

‘O, bedankt,’ zei Charlotte, opgeschrikt uit haar roze dromen.

Haastig frommelde ze de brief terug in haar tasje. Verdorie, dat begon al goed; ze leek wel zo’n provinciaaltje, dat niets gewend was. Ondanks zichzelf grinnikte ze even. Dat wás ze tenslotte ook, maar vanaf vandaag zou dat veranderen! Ze streek even met haar hand over het nieuwe, donkerblauwe mantelpakje dat ze droeg. Ze wist dat de witte blouse onder het jasje smetteloos schoon was, wat haar een zeker gevoel gaf.

Rechtop, het hoofd met de donkerblonde krullen fier omhoog, stapte ze uit de trein. Dankzij Nina’s uitgebreide routebeschrijving kostte het Charlotte geen enkele moeite om de straat te vinden. Een klein kwartier later stond ze voor het bewuste huis. Haar hart bonkte wild en haar vingers trilden, toen ze voor de allereerste keer de sleutel omdraaide. Ze kwam in een klein, schoon halletje terecht, waar twee deuren in uitkwamen. De ene

bleek de meterkast te zijn en de tweede leidde haar de rest van het huis in.

Het grote, ouderwetse huis was een aantal jaren geleden grondig gerenoveerd en hoewel de buitenkant praktisch hetzelfde was gebleven, had de binnenkant een metamorfose ondergaan. Het was nu onderverdeeld in acht apartementjes, allemaal bestaande uit een grote kamer met daarnaast een keukentje, douche en wc.

Op allebei de verdiepingen was tevens een badkamer, terwijl de zolder werd gebruikt als gezamenlijke opbergruimte en plek waar logés konden overnachten. De huurprijs was niet laag, maar haalbaar voor iemand met een redelijk salaris. Van Nina wist Charlotte dat de studenten die hier woonden, financieel flink bijgespijkerd werden door hun niet onbemiddelde ouders. Van een basisbeurs en een bijbaantje was de huur niet op te brengen.

Charlotte verwachtte niet dat ze iemand van de bewoners thuis zou treffen op zaterdagmiddag, en de lege gang leek dat te bevestigen. Bij haar eigen kamer, op de eerste verdieping, wachtte haar echter een verrassing. De deur werd van binnenuit geopend en een enthousiaste stem riep: 'Ha, daar is ze! Treed

binnen in je domein.'

Verbaasd keek Charlotte naar de zeven mensen die zich in haar kamer verzameld hadden. De andere bewoners, begreep ze meteen. De hechte groep vrienden waar Nina al zoveel over geschreven had. Zwijgend, totaal overvallen door dit onverwachte welkom, liet ze zich naar binnen trekken door een meisje met donkere krullen en vrolijke, bruine ogen.

'Ga zitten, we hebben speciaal voor jou de enige makkelijke stoel vrijgehouden. Ik ben Ursula en...'

'Laat haar nou eerst eens rustig bijkomen,' viel een ander haar in de rede. 'Wil je koffie?'

'Graag.'

Het was het eerste wat Charlotte zei sinds haar binnenkomst, wat een van de aanwezige mannen de opmerking ontlokte: 'Goh, ze heeft toch een stem. Dat begon ik me namelijk al af te vragen.'

Charlotte keek op, recht in een sympathiek gezicht, waarvan de ogen haar plagend toelachten.

'Wat verwachtten jullie dan na zo'n overval?' verweerde ze zich. 'Ik had erop gerekend in een lege kamer te komen.'

'Hè, nee, dat leek ons zo ongezellig voor je.

Het zal toch al vreemd genoeg voor je zijn. Hier is je koffie, zal ik nu maar iedereen aan je voorstellen? Dan ben je daar meteen vanaf. Dit is Ursula, zoals je net al hoorde, studente economie, evenals Riana. Onze twee mannelijke bewoners zijn Wim en Arthur, respectievelijk student rechten en student medicijnen. Dan komen we bij de werkende klasse in dit huis: Peggy, secretaresse, en Hedwig, actrice. En last but not least mijn eigen persoontje. Ik ben Kirsten en werk als leidster in een kinderdagverblijf.'

'Wat je wel kunt zien aan de manier waarop ze ons drilt,' zei Wim lachend. 'Kun je het een beetje volgen?'

'Niet echt,' bekende Charlotte, terwijl ze een slok van haar koffie nam. 'Jullie namen had ik natuurlijk al van Nina gehoord, maar het zal nog wel even duren voor ik de gezichten erbij ken. Enfin, ik ben Lotje.'

Een onderdrukt gegrinnik deed haar beseffen dat ze onbewust haar naam van thuis had genoemd, hoewel ze vast van plan was om voortaan als Charlotte door het leven te gaan.

'Staatslot of kraslot?' informeerde Peggy flauw.

Charlotte bloosde. Haar verlegenheid die